

Daniela Krolupperová

Zákeřné keře

Ilustrace Eva Chupíková

POHÁDKA



portál



ZLATÝ DĚŠŤ

1. Dorůstá výšky 2 až 3 m.
2. Zlatými květy na jaře rozjasňuje zahrady.
3. Zubaté listy.
4. Květy mají zakroucené plátky.



Zachránce od zlatého deště

Maličká víla Žofie zůstala u spící Vincencie. Nemohli ji na paloučku nechat docela samotnou. Co kdyby se zlý čaroděj vrátil a chtěl ji odnést na svůj hrad? Víla Žofie by se alespoň pokusila přivolat pomoc. Ostatní víly se s Cecílií vydaly do zámeckého parku hledat zlatý déšť. Studniční skřítek je doprovázel.

Najít všechny keře ze zakletého věnce v průběhu jediné noci by nebyl snadný úkol ani pro člověka. Natož pro víly a skřítky, kteří nejsou větší než dětský malíček. Pro ně byl takový úkol přímo obrovitý. Zámecký park byl totiž převeliký a plný nejružnějších keřů, stromů a květin. Kdyby měly maličké víly projít celým parkem od přední brány k zadní bráně, trvalo by jim to mnoho dní, vlastně nocí. Vincencii by nikdy nezachránily. „Doufám, že ten zlatý déšť neroste daleko,“ povzdechl si skřítek, když viděl, jak pomalu jim cesta ubíhá.

„Ne, ne, naštěstí docela blízko,“ odpověděla mu víla Cecílie. Potom skřítkovi vyprávěla, jak se stalo, že se s keřem seznámila. „Moc dobře si to místo pamatuji. Vloni zjara přišel jednou v noci z hor cizí vítr. Jako obvykle jsme tančily kolem našeho

Studniční skřítek smutně sklopil hlavu. Z vílího pláče na něj šla zlá tíha. Tolik by chtěl Vincencii pomoci. Ale ani on sám žádné rostliny neznal. Ve studni totiž žádné nerostly. Jen zelený mech obrůstal vlhké kameny nad vodní hladinou. A mech má ke keři daleko.

Už se zdálo, že je všechno ztraceno. Najednou se však víla Cecílie sklonila k věnci a pomalu z něj vytáhla jednu větvičku. Zdvihla hlavu a setřela si slzičky.

„Tohle je přece zlatý déšť!“ řekla vítězně.

Ostatní víly se na ni užasle podívaly.

„Cecílie, ty víš, kde roste?“ zeptal se překvapeně studniční skřítek. Cecílie přikývla. A tak začala dlouhá cesta za zlomením zlého zakletí.

-
- a) Víte, jak se jmenují některé keře, které rostou v blízkosti vašeho domu?
 - b) Mají listy, nebo jsou jehličnaté? Pokud mají listy, opadávají?
 - c) Jakou barvu mají jejich květy? Kdy tyto keře kvetou?
 - d) Proč asi lidé pěstují keře a květiny? Jsou rostliny lidem nějak užitečné? Jak?
 - e) Můžeme ochutnávat neznámé rostliny?

Lonicera borealis

*Zinnia
Boraginifera*



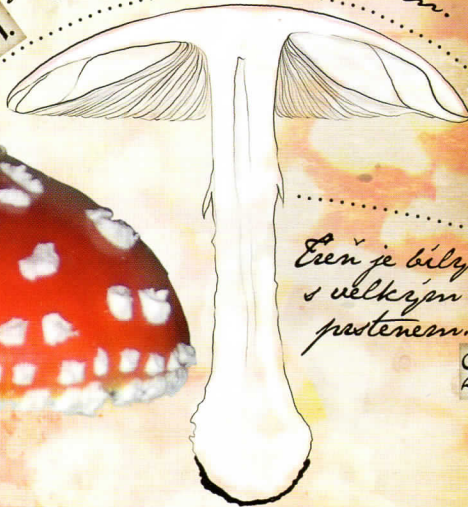
Černý kocour se divoce zachvětal.



Amanita muscaria

Muchomůrka červená

1. Nejznámější jedovatá houba s ohnivě červeným kloboukem.

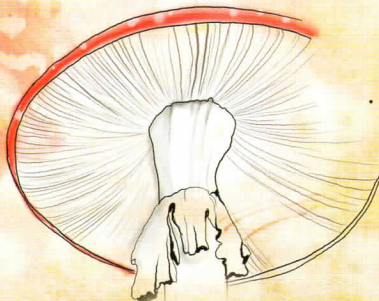


2. Třeň je bílý s velkým prstenem.

2.

3.

3. Klobouk se později rozprostře.



4. Pod kloboukem má husté bílé lupeny.

4.

MUCHOMŮRKA

1. Nejznámější jedovatá houba s ohnivě červeným kloboukem.
2. Třeň je bílý s velkým prstenem.
3. Klobouk se později rozprostře.
4. Pod kloboukem má husté bílé lupeny.



Laskavé muchomůrky

Za chvílku přiběhl Skulík. Rozhlížel se, škrabal a prskal. Nikoho však nenašel, a tak utíkal dál. Víly ve skrýši pod houbovými kloboučky ani nedutaly. Když Skulík odběhl, musely ještě chvíli zůstat schované. Potřebovaly mít jistotu, že je kocour opravdu pryč. Laskavé houby, které víly ukryly pod svými kloboučky, jsou ovšem smrtelně jedovaté. Dříve je lidé používali k hubení much. Klobouk se nejprve namočil a potom posypal cukrem. Mouchy sály sladký roztok a omámily se nebo se přímo usmrtily. A tak těmto houbám lidé začali říkat muchomůrky. Jednoduše proto, že s nimi mořili mouchy. Ale jsou i jiné muchomůrky než červené – zelené nebo i bílé.

„Vincencie, jak to, že jste nás našli?“ zeptala se šeptem víla Julie. Samou zvědavostí nedokázala mlčet.

„Díky žízalí zvukové rychlopoště,“ vysvětlila Vincencie.

„Ale hlavně díky skřítkovi z břechťanu,“ doplnila maličká víla Žofie. „A taky skřítkovi ze psího vína.“

„Když jste odešli do lesa, skřítek z břechťanu na vás nezapomněl. Věděl, jak dlouho cesta k buku trvá. Čekal, až se vrátíte,“ vysvětlovala Vincencie.

Knihovní systém Clavius



315500246734



